

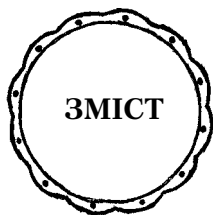

ВАСИЛЬ КОЖЕЛЯНКО

ЧУЖИЙ

Шлях воїна в Україні
5

Брама горішня
31

Будні попелястих
55

Чужий-2
67

Мальтійський хрест
87

Українська книга мертвих
113

Шлях Каїна в Україні
143

ВАСИЛЬ КОЖЕЛЯНКО

ЧУЖИЙ

ББК 84.4 Укр 6-44
К-58

Василь Кожелянко
ЧУЖИЙ

Новели

«Чужий» — збірка кращих новел Василя Кожелянка у жанрі українська альтернативна історія. Це суміш іронії, гіркої правди та, попри усе, оптимізму. Про українських Воїнів і Каїнів, Президентів і винахідників машини часу — коротко, страшно і... неймовірно смішно.

*У художньому оформленні книжки використано графічні роботи **Михайла Євшина***

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, translated, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means (electronic, mechanical, photocopying or otherwise) without the prior consent in written of **Calvaria Publishing House**.

Calvaria Publishing House, P. O. Box 108, UA-01054, Kyiv, Ukraine
E-mail: copyright@calvaria.org

Усі права застережені. Жодну частину цього видання не можна перевидавати, перекладати, зберігати в пошукових системах або передавати у будь-якій формі та будь-яким засобом (електронним, механічним, фотокопіюванням або іншим) без попередньої письмової згоди на це **ТОВ «Кальварія»**.

ТОВ «Кальварія», а/с 108, 01054, Київ, Україна
E-mail: copyright@calvaria.org

© Василь Кожелянко, тексти,
2001, 2008

© «Кальварія», 2001, 2008

ISBN 978-966-663-252-7

ШЛЯХ ВОІНА В УКРАЇНІ

Так — було холодно, хмарно і йшов дощ. Майже на всій території Ук... союзної республіки, аби вони вже... Зате в ЙОГО Україні було сонячно. Над всією його Україною було чисте небо. А так — негода. Тому Іваній Алмазко змушений був одягнути свій останній чорний плащ. Дорогою муки його мучили неймовірні. За — значок! Чи зняти його, цей прегарний і дорогий синьо-жовтий значок з тризубом, привезений з Канади одним з вождів демократії і подарований Іванію за... чи все-таки за п'ять рублів? Чи не знімати? Якщо відстібнути від піджака і пришпилити на комір плаща, то буде дуже ефектне сполучення кольорів — синє і жовте по чорному. Але можуть побити. Або менти, або комсомольці. Якщо не знімати і залишити на вилозі піджака, то хто його побачить? Хто буде знати, що цими березневими Чернівцями йде не просто собі гарний хлопець в імпортних черевиках «саламандра», а особа, наближена до вождів демократії?! Хоча можна просто не зашпінкувати гудзики плаща, і пориви вітру будуть раз по раз то відкривати

синьо-жовтий значок, то затуляти: блим-блим, блим-блим. Як-не-як, це — єдина барвиста пляма у цьому сірому місті. І люди кругом якісь сірі.

Хоча не всі! Іваній вийшов на Центральну площу, яку свідомі чернівчани перейменували на Майдан Незалежності, і побачив яскравих людей. Біля фонтану менти били демонстрантів. Розганявся черговий мітинг проти горбачовського референдуму за «оновлений союз». Молоді дужі хлопці з синьо-жовтими та червоно-чорними значками на грудях півколом відгородили мітинг і відбивались від міліціонерів, які мляво побивали їх гумовими буками. За хлопцями тупцювали літні люди з прапорами і гаслами та дівчата, які гнівно таврували міліціонерів вже звичними для них лайками — «пси соціалізму» та «яничари». В центрі під найбільшим синьо-жовтим прапором стояли три вожді демократії. Вони були незворушні, як і годиться мудрим вітцям нації, їхні профілі чітко окреслені, як на бронзових медалях, їхні постаті, мов вирізьблені в мармурі, лише бороди розвівались на вітрі... Вожді повагом передавали один одному мікрофон гучномовця і з усім запалом «любови та ненависти» (як учив Дмитро Павличко) ганьбили тоталітарну імперію і славили майбутню демократичну Україну.

Іваній Алмазко як правдивощирий український патріот не вагався ні хвилини. Він вирішив вступити у цю битву. Адже це битва за Неньку-Україну, а він — воїн! Він відгорнув плащ так, аби добре було видно синьо-жовтий значок на вилозі піджака, і, випнувши вперед праве плече, впхався

у ряди міліціонерів. Як між гадюки чорний вуж. Окрилені підмогою, хлопці-українці почали тіснити міліцію, і та розізлилась. Бити почали більш ретельно.

— Евакууйте вождів! — вигукнув Іваній, який у цей скрутний час взяв командування на себе. — Затим старше панство й жіноцтво! Потім самі організовано відступаємо в бік пошти!

Іваній зі своїми юними соратниками, взявшись під руки, утворили міцну живу стіну, яка успішно стримувала натиск озвірілих ментів. Іваній озирнувся і побачив, що вожді, прапори, старше панство та дівчата вже евакуювались за ріг... Лусь!!! Ворожа гума вразила Іванія, він побачив водночас сто тисяч свічок, втратив свідомість і впав на руки побратимів...

— Це ж сам Іваній Алмазко! — такі слова не могли не привести його до тями, і він розплющив очі. Сидів Іваній на лавці в Поповому саду біля університету, а дві дівчини прикладали йому примочки до рубінової гулі на лобі.

— Це ж сам Іваній Алмазко! — повторила одна з дівчат, білява й сіроока.

— Побачила б ти його в бою, — відповіла їй друга дівчина, чорнява.

Іваній, симулюючи непритомність, почав розглядати своїх доглядальниць. Обидві були одягнуті за останньою патріотичною модою — джинси, спортивні куртки, вишиті псевдонародні сорочки, синьо-жовті стрічки, вплетені в коси. Білявка була гарненька, а чорнявка — справжня красуня, нечуй-левицьківський стандарт: кругле

лице, тонкий рівний ніс, гнучкий стан, чорні брови, дві коси, довгі, довгі вії та очі, темні, як терен.

— Де я? — дуже жалібним голосом спитав Іваній.

— Ви в безпеці, пане Іванію, — сказала чорнявка, — побратими не покинули вас на наругу псам соціалізму.

— Когось заарештували? — вже мужніючим голосом спитав він.

— На цей раз нікого, — відповіла дівчина.

— Бояться нас! — вже геть твердим голосом промовив Іваній. — Знають, що завтра на референдумі ми скажемо «ні» їхньому союзу.

Іваній спробував встати, але дівчата одночасно схопили його за плечі:

— Сидіть, пане Іванію, вам ще не можна вставати, відпочиньте ще трохи!

Іваній сів, мимохіть відзначивши про себе, що доторк рук чорнявки йому чомусь приємніший, ніж білявки. Що це таке?

Дівчата сіли обабіч нього і почали розповідати, який патріотичний та антирадянський вечір вони провели в університетському гуртожитку на Шевченківські дні.

— А на завершення всі хором заспівали «Ще не вмерла...» — цокотіла білявка.

— Один з вихователів хотів був ОМОН викликати, але наші хлопці порадили йому цього не робити, — весело розповідала чорнявка.

— Яничар? — стурбовано спитав Іваній, ловлячи себе на думці, що від слів «наші хлопці» з

вуст чорнявки його неприємно штовхнуло десь всередині.

— Манкурт! — підтвердила дівчина.

— Про ваш вечір хтось уже передав на «Свободу»? — діловим тоном спитав Іваній. — Якщо ні, то я цим займусь.

— Ви маєте вихід на радіо «Свобода»? — здивовано вигукнула білявка.

— А ти, Оксано, й не знала, «Свободу» треба слухати регулярно, — сказала чорнявка і чомусь зашарілася.

— Ви мені дайте детальнішу інформацію, передам, чого ж, — поблажливо мовив Іваній, — але, як народ мусить знати своїх героїв, так і поранений воїн — своїх сестер-жалібниць, тому, вважаю, прийшов час познайомитись.

Дівчата аж замовкли від такого кучеряво-куртуазного пишнослів'я.

— Оксана, — сказала білявка.

— Панна Оксана, — поправив її Іваній.

— Катерина, — сказала чорнявка.

— Па... чи, може, пані? — пробелькотів Іваній.

— Панна, панна, — посміхнулась чорнявка.

— Іваній Алмазко, — полегшено зітхаючи, сказав він.

— Пан чи панич? — лукаво спитала Катерина.

— Що? — перепитав Іваній і, зрозумівши суть запитання, густо почервонів, а потім спромігся на заяложену банальність: — Вопрос, конешно, інтересний.

Всі троє нервово засміялись. Згодом Оксана суттєво полегшила Іванієву ситуацію, рішуче заявивши:

Кінець
безкоштовного
уривку. Щоби
читати далі,
придбайте,
будь ласка,
повну версію
книги.